

ПРОЛОГ

Долі знадобилося тисячоліття, щоб вивчити пісні ниток, і ще більше часу, щоб опанувати плетення ними.

Він сидів на підлозі підвалу, освітленого полум'ям згасної свічки, згорбившись над чистим гобеленом у себе на колінах. Між його спритних пальців виблискувала голка, а просилена крізь неї нитка постійно змінювала колір, поки Доля створював чергове життя.

Перший колір кожного разу був однаковим: оду новому життю завжди починав білий. Одразу за ним розливався заспокійливий гул блакитного, підживлений музикою, яка вирувала в жилах Долі. Пристрасні рифи червоного й рейвах сонячних спалахів жовтого розцвічували гобелен, коли Доля дозволив собі розчинитися в житті заможної аристократки, неймовірна врода якої одного дня мала послужити натхненням для найдивовижніших творів мистецтва. Картини й скульптури, музика й поезія — ніщо не могло сповна передати красу цієї жінки. Її життя було низкою пристрасних пригод, кожен з яких сплели з тонких ниток, настільки ж делікатних та вишуканих, як вона сама. З кожним новим коханцем та черговим поворотом, вплетеним в історію, Доля ставав дедалі несамовитішим і проривався крізь її життя, рухаючись за чутним лише для нього кресленом.

Якби хтось побачив його за роботою, то точно подумав би, що Доля більше подібний до музиканта, аніж до художника:

голка — це його смичок, а гобелен — скрипка, якими він творив життя на полотні. Щоб увіковічити весь людський вік, що відкривався йому кожної секунди, чоловік порухом голки поспішно перетворював мелодії на кольори. Він вишивав з такою швидкістю, що не мав часу на думки. Не дихав. Настільки загубився в історії, що пропустив мінорний акорд і те, як потемніла нитка, позначаючи, що гобелен завершено. На якусь мить Доля забув навіть про самого себе, не кажучи вже про те, над чим працював.

Однак зрештою чоловік отямився, оглянув порожню кімнату з голими сірими стінами й пригадав, що ці яскраві кольори вже належать не йому, а лише тим, чиї історії він передрікав. Адже, хоч гобелен Долі колись сяяв блискучим чистим золотом, останню нитку вже як століття понівечив новий колір — тьмяне, ідеальне срібло, на яке він не міг дивитися, адже воно нагадувало про все те, що в нього забрали. Усе, що в нього забрав *Смерть*.

Коли Доля задув свічку, стіни навколо перетворилися на ряди гобеленів, які звисали з рухомих вервечок, що тягнулися вперед аж до нескінченності. Як тільки з'явився вільний простір, Доля зупинив рух, щоб додати туди своє нове творіння. Він провів пальцем по завитках насиченого багряного відтінку — найулюбленішого з усіх кольорів, адже саме кохання й пристрасть завжди створювали найзахопливіші історії. Після того як чоловік забрав руку, гобелен продовжив рухатися далі, тільки вперед, доки не розплутаються всі нитки й порожнє полотно не повернеться на сусідню вервечку, готове для нової історії.

Погляд золотих очей уже ковзнув до наступного полотна, аж раптом увагу Долі привернув звук позаду. Він не був схожий на жодну мелодію, чувану раніше: ніжний, наче спів

арфи, і водночас такий же захопливий, як мінорний акорд *Смерті*. Він заглушив решту звуків, і, хоч Доля взяв за правило ніколи не повертатися до завершених гобеленів, — навіть внести зміни в шедевр? — він не міг встояти перед покликом.

Доля рушив між рядами, пригинаючись та ухиляючись, слідуючи за звуком. Коли ж наблизився, вервечка зупинилася, і він побачив, що пісня лунала не з одного гобелена, а з двох.

Перший, найімовірніше, був найпотворнішим з усіх його творінь, чи не уповні сумішню сірого й пурпурового, кольорів огидного синця. А втім, Доля присвятив чимало часу цьому полотну. Вишиваючи кожен стібок з ідеальною точністю, Доля мав зробити жорстокий подарунок для власного брата — жінку, яку *Смерть* покохає, проте ніколи не зможе отримати. Але тепер Доля розгублено дивився на гобелен, який дивним чином змінився. Сірий колір перетворився на чорні лінії, що зливалися в червоний та золотий. Жовтий. Синій. А потім ще більше чорного. Не один стібок, а тисячі ниток, що продовжували самостійно сплітатися, навіть коли Доля стискав зіпсоване творіння в кулаках.

Другий гобелен був не кращий за перший. Завитки тьмяного рожевого й холодного блакитного перекреслювали грубі чорно-білі лінії — чергувалися, наче клавіші фортепіано. Чоловік нахилився, прислухався до його пісні — найпохмуріший, найтихіший гімн, у якому кожна нота була, наче кулаком, — і відійшов, різко вдихнувши. Красу мелодії неможливо було не визнати, та все ж вона була *неправильною*.

Доля дістав з-за вуха голку й проштрикнув нею другий гобелен, щоб побачити, що трапиться, якщо він спробує вплести в нього останню чорну нитку *смерті*. На превеликий подив, гобелен виплюнув голку назад, у його долоню. Чоловік стиснув її в кулаці.

Хай би чим ця бридота була, він точно не докладав рук до їх створення. Від їхнього вигляду у чоловіка стиснувся плунок, і він зірвав обидва гобелени з вервечок. Вони продовжували рости, навіть коли Доля перекинув їх через плече. Чорні й білі шви водоспадом спливали по його спині, торкаючись краю сходів, якими чоловік підіймався вгору, намагаючись не спіткнутися. Він поспішив до кам'яного каміна, у якому потріскував вогонь, що наповнював бурштиновим сяйвом чергову порожню кімнату, де самотою стояло обернене до полум'я шкіряне крісло.

Доля кинув смугастий гобелен у полум'я й сів, готовий із насолодою спостерігати, як той горить. Однак щойно полотно торкнулося вогню, камін пригас, і кімнату огорнув знайомий холод. Відчуття було таке, ніби кістки й тіло чоловіка скував лід.

Доля різко звівся на ноги, висмикнув тканину з каміна й нахмурився, коли вогонь запалахотів знову. У гніві він схопив цей жаклиний пурпуровий гобелен та жбурнув його в полум'я, яке у відповідь шугнуло жаром йому в обличчя. Доля відсахнувся й прикрився руками. Коли ж знову подивився на вогонь, той не був червоним чи навіть помаранчевим. Камін замерехтів кольором, якого чоловік навіть не сподівався колись побачити.

Доля сполотнів й, ігноруючи жар, який обпікав долоні, схопив гобелен тремтливими пальцями, щоб витягнути його з каміна. Чоловік відсунув крісло до краю кімнати й розстелив полотно на підлозі. Затим упав навколішки й заходився вдивлятися, вишукуючи — а ось і вони, сяють, ніби зорі, — срібні нитки. А потім Доля кліпнув — і все зникло.

У нього перехопило дух. Імовірно, його видіння було лиш наслідком самотності. Маренням через надмірне наванта-

ження. Бо після всього присвяченого пошукам часу... невже йому нарешті вдалося знайти її?

Доля ніжно, майже закохано провів рукою по нитках, щоб побачити, чиє життя оспівував цей гобелен — дівчини, яку він створив зі злості. Спокуси для Смерті, яка мала зламати чоловіка, коли той дізнається, що вони не можуть бути разом. А втім, її доля якимось чином продовжувала розвиватися самотійно, поза його контролем.

Другий гобелен скидався на перший. Він належав юнці, яка кинула виклик Долі не раз, не двічі, а тричі. Смерть часто попереджав, що його ставлення до сплетених доль надто легковажне, що поняття ідеального творіння просто не існує, тому хтось колись почне рухатися всупереч провіщеному майбутньому, і таким чином переможе Долю в його власній грі. Дотепер він не вірив, що таке може трапитися.

Доля мусив дізнатися більше. Мусив побачити цю дівчину зі срібними нитками, Сігну Ферроу, на власні очі. Тож схопив капелюха й рукавички та непроханим гостем подався на вечірку.

ОДИН

Подейкують, що наперстянка найсмертоносніша безпосередньо перед тим, як дозріє насіння.

Сігна Ферроу мимоволі згадала ту привабливо отруйну квітку й маєток своєї родини зі співзвучною назвою, поки розглядала мертве тіло колишнього герцога Бернесського, герцога Джуліуса Вейкфілда.

Усе своє життя вона чула історії про те, що останній подих її батьків забрала отрута. У дитинстві Сігна знайшла на горіщі в бабусі зім'яті газетні вирізки, де було детально описано цю подію. Тоді ж вона пригадала власні фантазії про те, наскільки прекрасно-трагічним мав бути той вечір. Уявляла постаті в атласних сукнях, що кружляли в бальній залі під чарівним серпанком вогників, і думала про те, якими чудовими мали бути останні миті перед приходом Смерті. Її втішало усвідомлення того, що мати померла в бальній сукні, поки займалася тим, що любила найбільше.

Сігна ніколи не дозволяла собі зупинитися й уявити трагічність такої смерті або ж відтворити подумки розбиті келихи й оглушливі крики, подібні до тих, що лунали в бальній залі маєтку «Терновий гай». Чи мусить людина стежити за власними кінцівками, щоб її не затоптали ті, хто нісся до виходу, спішно оминаючи мертве тіло під ногами? Сігна й не замислювалася про це, доки кухня Блайз не заточилася вперед, коли хтось її штовхнув.

Ця загибель не була ні прекрасною, ні мирною, якою Сігна уявляла смерть своїх батьків. Вона була безжальною.

Еверетт Вейкфілд опустився навколішки поруч із батьком. Хлопець схилився над трупом і не усвідомлював хаосу навколо, навіть коли кухня Еліза Вейкфілд стиснула його плече. Вона вся спала з лиця. Дівчина прикипіла поглядом до свого померлого дядька, а за мить ухопилася за живіт та виблювала вечерю на мармурову підлогу. Еверетт навіть не здригнувся, коли шматочки їжі заляпали його черевики.

Усього лиш кілька хвилин тому герцог Бернесський усміхався, готуючись до співпраці з Готорнами в «Джентльменському клубі Грея». Ця домовленість була найгучнішою пліткою міста протягом тижнів, а вихваляння Елайджі Готорна, колишнього опікуна Сігни, тривали ще довше. Однак тепер у вигляді Елайджі Готорна не було й дешиці тієї гордості. Він стояв позаду трупа свого майже партнера, заледве тримаючи склянку води. Чоловік зблід настільки, що його шкіра скидалася на мармур, а під очима проступили блакитні вени.

— Хто зробив це зі мною? — Ледь торкаючись землі напівпрозорими ногами, дух герцога Вейкфілда завис над власним тілом. Обличчям він повернувся до Смерті й Сігни — вони єдині могли його бачити.

Сігну цікавило те саме, утім, через гамірний натовп вона не мала змоги відповісти герцогу Вейкфілду вголос. Дівчина чекала, що зараз почнуть замертво падати на підлогу інші, і намагалася пригадати, чи була в «Наперстянці» така ж атмосфера в ніч смерті її батьків. Чи все видавалося занадто яскравим та блискучим на противагу нудотному запаху, що заповонив повітря? І чи просякнута потом сукня та кучері матері відчувалися настільки ж важкими, як тепер Сігни — її?